

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΞΥΡΩΠΟΥ
«**ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΓΙΤΙΛΑΓΟΙ**»

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΩΝ ΝΑΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΝΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

www.agioiapostoloi.gr e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com τηλ. 210 8027738

ΚΥΡΙΑΚΗ 10 Μαρτίου 2013

ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ

«Μνεία Της δευτέρας και αδεκάστου παρουσίας Του Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ».

Κοδράτου Του εν Κορίνθω και Ἰωv συν αυτώ 5 μαρτύρων.

Αναστάσις Της πατρικίας, Μιχαήλ Μαυροειδή νεομάρτυρος Του εν Ἀδριανουπόλει.

Ἔτος 6^ο Τεύχος 242

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

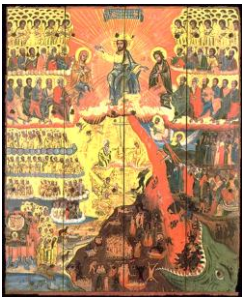
1. Τρίτη 12 Μαρτίου **7-9:30 π.μ.** Ὁρθρος και Θ. Λειτουργία. Συμεών του Νέου Θεολόγου, Γρηγορίου Διαλόγου, Θεοφάνους Ομολογητοῦ.
5:30 μ.μ. Θεία Παράκληση στην Ὑπεραγία Θεοτόκο. Απογευματινὸ κήρυγμα.
2. Τετάρτη 13 Μαρτίου **6:00 μ.μ.** Ἱερὸ Ευχέλαιο μετὰ ομιλίας. Θα τεθοῦν σε προσκύνηση τεμάχια Ἱερῶν Λειψάνων Ἁγίων.
3. Παρασκευή 15 Μαρτίου **5:00 μ.μ.** Εσπερινός – Τρισάγιο – Μνημόνευση ονομάτων.
4. Σάββατο 16 Μαρτίου **7 – 9:30 π.μ.** Ὁρθρος και Θ. Λειτουργία – Τρισάγιο – Μνημόνευση ονομάτων.
Τον εν ασκήσει διαλαφάντων Ἁγίων. Χριστοδοῦλου του εν Πάτω.

«Απελεύσονται οὔτοι εις κόλασιν αἰώνιον, οἱ δε δίκαιοι εις ζωὴν αἰώνιον»

Το Ευαγγέλιον της κρίσεως που ακουγεται στην Εκκλησία μας την Κυριακὴ των Αποκρεω, αποτελεί την απάντηση στην ορμή μας για γνώση του αἰῆρο: ὁ Θεός δεν μας ἄφησε αμάρτυρο το μέλλον· μας ἄνοιξε τα μάτια, ὄχι ὅμως σε ὄ,τι συνιστά απλή περιέργεια ως προς την πορεία μας σ' αὐτόν τον κόσμον, ἀλλὰ σε ὄ,τι εἶναι κἀίριο και ουσιώδες, σε ὄ,τι δηλαδή εἶναι σωτηριώδες και αἰώνιο. Ὁ Κύριος θα ξανάλθει, φωνάζει η Εκκλησία τη φορά «κρίναι ζώντας και νεκρούς», σε ὥρα που κανεῖς δεν γνωρίζεις. Θα

ἔλθει «ὡς κλέπτης εν νυκτί» (Α' Θεσ. 5, 2), «εν ἡμέρα η ου προσδοκά» ὁ ἄνθρωπος (Ματθ. 24. 50). Και θα σταθοῦμε ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ὅλων των εποχῶν ἐνώπιόν Του για να γίνει η τελικὴ αποτίμηση. Ὅσοι θα βρεθοῦν να ἔχουν τηρήσει το θέλημά Του, ἄρα να ἔχουν ἀγαπήσει τον συνάνθρωπό τους, θα βρεθοῦν στους ευλογημένους του Πατρός Του. Ὅσοι θα βρεθοῦν ἀμετανόητοι, ἀνάπηροι ἀπὸ τα φτερά της πίστεως και της ἀγάπης, θα βρεθοῦν στους καταραμένους. Και η οριστικὴ κατάληξη: «Απελεύσονται οὔτοι (οἱ χωρὶς ἀγάπη) εις κόλασιν αἰώνιον, οἱ δε δίκαιοι εις ζωὴν αἰώνιον» (Ματθ. 25, 46).

Ὁ τονισμός του αἰώνιου χαρακτῆρα της μιας και της ἄλλης καταστάσεως εἶναι το πρώτο στο ὁποῖο κοντοστέκεται κανεῖς. Ὁ Κύριος δεν ἄφησε καμία ἀμφιβολία περὶ του οριστικῶ και ἀμετάκλητου της κρίσεως Του. Η αἰωνιότητα

με την ατέρμονη πορεία της είναι η προοπτική που ανοίγεται μετά τον ερχομό Του για δεύτερη φορά. *«Της βασιλείας Αυτού ουκ ἔσται τέλος»*, όπως το ομολογούμε διαρκώς και στο Σύμβολο της Πίστεως. Δεν υπάρχει πια ανακοπή και ανάκληση. Κι είναι η αιωνιότητα αυτή καταδική καταρχάς της παναίρεσης των Γεχωβάδων, οι οποίοι μεταξύ των άλλων πλανών τους τονίζουν ότι η Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου θα σημάνει την απαρχή μιας χιλιετούς βασιλείας Του, για να ακολουθήσει έπειτα κάτι διαφορετικό. Από την άλλη ο αιώνιος χαρακτήρας της κρίσεως του Θεού καταδικάζει και όσους στο παρελθόν ή και πιο μετά πίστεψαν πλανεμένα ότι τελικώς όλοι θα αποκατασταθούν μέσα στην αγκαλιά της αγάπης του Θεού. *«Η αποκατάσταση των πάντων»*, για την οποία μίλησε και ο μεγάλος αλλά καταδικασμένος για τις πλάνες του από την Εκκλησία θεολόγος Ωριγένης, αποτελεί μία πρόκληση και έναν πειρασμό για την Εκκλησία, η οποία όμως απέρριψε την πλάνη, διότι ακριβώς προϋποθέτει εσφαλμένη θεολογία ως προς την εικόνα που απεκάλυψε για τον Θεό ο ίδιος ο Χριστός. Δεν είναι ο Θεός το πρόβλημα για να αποκαταστήσει τους πάντες. Η αποκατάσταση αυτή είναι η διαρκής βούληση του Θεού για όλους, ακόμη και για τους δαίμονες. Διότι *«ο Θεός πάντας ανθρώπους θέλει σωθήναι και εις επίγνωσιν αληθείας ελθεῖν»* (Α΄ Τιμ. 2,4). Το πρόβλημα είμαστε εμείς οι ίδιοι, οι οποίοι αρνούμαστε την αγάπη του Θεού και τις προκλήσεις και προσκλήσεις για μετάνοιά μας. Η *«αποκατάσταση των πάντων»* αλλοιώνει και την περί ανθρώπου εικόνα της Εκκλησίας, παρουσιάζοντας αυτόν με κολοβωμένη ελευθερία.

Η αιωνιότητα που θα ανοιχτεί μετά τη Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου – πέρα βεβαίως από την αιωνιότητα ως παρούσα κατάσταση του εδώ κόσμου που ζει ο Χριστιανός μέσα στην Εκκλησία: *«αὕτη ἐστὶν ἡ αἰώνιος ζωὴ, ἵνα γινώσκωσιν Σε τον μόνον αληθινόν Θεόν και ὡν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν»* (ευαγγελιστής Ιωάννης) - δεν θα φέρει κάτι διαφορετικό από αυτό που ζει ο άνθρωπος αμέσως μετά τον θάνατό του. Σε όποια κατάσταση δηλαδή φεύγουμε από τη ζωή αυτή, είτε εν μετάνοια είτε εν αμετανοησία, σε αυτήν την κατάσταση θα μας βρει και η Δευτέρα Παρουσία. Κι αυτό θα πει: το οριστικό και αμετάκλητο τέλος για τον καθένα μας, σε επίτεδο αιωνιότητας, έρχεται στην ουσία την ώρα του θανάτου μας. Η μόνη διαφορά μεταξύ της μερικής κρίσεως που υφίσταται ο άνθρωπος όταν πεθάνει, και της γενικής κρίσεως που θα υποστεί την ημέρα της Κρίσεως, θα είναι στον βαθμό της έντασης: στη μερική κρίση κρίνεται με μόνη την ψυχή· στη γενική κρίση θα κριθεί μαζί με το σώμα, που θα αναστήσει ο Χριστός. Υπό το πρίσμα αυτό ο προβληματισμός και η αγωνία ορισμένων για το πότε θα γίνει η Δευτέρα Παρουσία είναι χωρίς νόημα: η ώρα του θανάτου μας στην πραγματικότητα αποτελεί και την ώρα της τελικής κρίσεώς μας, αφού δεν υπάρχει προοπτική μετάνοιας μετά τον θάνατό μας. *«Εν τῷ Ἄδῃ ουκ ἔστι μετάνοια»* κατά τη γνωστή και κλασική διατύπωση.

Μιλώντας όμως για τον αιώνιο χαρακτήρα είτε της κόλασης είτε της ζωής, κατά τη διάκριση του Κυρίου, πρέπει να έχουμε την ορθή εικόνα των καταστάσεων αυτών. Να τις βλέπουμε δηλαδή με τις προϋποθέσεις του Ευαγγελίου, της Αποστολικής και της Πατερικής Παραδόσεως. Διότι δυστυχώς υπάρχει πολλή και μεγάλη διαστρέβλωση επ' αυτών. Άλλοι απορρίπτουν τις καταστάσεις του Παραδείσου και της Κολάσεως, άλλοι τις θεωρούν ως καταστάσεις μόνον του κόσμου τούτου, άλλοι τις κατανοούν με μεσαιωνικές

εικόνας: ως τόπους που είτε βράζουν και ψήνονται οι άνθρωποι (η κόλαση) είτε αναπαύονται σε κήπους και ανάκλιτρα (ο παράδεισος).

Η Εκκλησία μας λοιπόν διδάσκει πως ό,τι ονομάζουμε κόλαση και παράδεισος δεν υφίσταται από πλευράς του Θεού. Διότι «ο Θεός αγάπη εστί» (Α΄ Ιωάν. 4, 16), και έτσι το μόνο που δύναται είναι να αγαπά. Κατά συνέπεια όλοι οι άνθρωποι όλων των αποχρώσεων και όλων των καταστάσεων, είτε πιστοί είτε άπιστοι, ως παιδιά του Θεού δέχονται την ίδια αγάπη από Εκείνον. Ο Θεός δεν κάνει διακρίσεις. Διακρίσεις κάνουμε εμείς οι εμπαθείς άνθρωποι. Αν ένας γονιός φτάνει στο σημείο να αγαπά όλα τα παιδιά του το ίδιο, είτε είναι μέσα στο σπίτι είτε εκτός, πόσο περισσότερο ο ουράνιος Πατέρας, ο Οποίος είναι παντελώς απαλλαγμένος από οποιαδήποτε εμπάθεια και οποιαδήποτε κακία. Αν όμως δεν υφίσταται κόλαση και παράδεισος από πλευράς του Θεού, υφίσταται από πλευράς των ανθρώπων. Εμείς τη μία και ενιαία αγάπη του Θεού δυστυχώς την ζούμε έτσι και αλλιώς: είτε δηλαδή θετικά είτε αρνητικά. Διότι οι δικές μας προϋποθέσεις ζωής μεταποιούν και αλλοιώνουν τη θεϊκή αγάπη. Έτσι ο μετανοημένος πιστός που αγωνίστηκε σε αυτήν τη ζωή να απαλλαγεί από τον εγωισμό και την αμαρτία: ό,τι καταργεί και σκοτώνει την αγάπη, δέχεται την ενέργεια της αγάπης του Θεού και την βιώνει ως φως και ευλογία. Ο αμετανόητος όμως, που παγίωσε τον εγωισμό μέσα του κι έκανε πέτρα την καρδιά του, αυτός την ίδια αγάπη του Θεού την δέχεται πια αρνητικά: ως φωτιά που τον κατακαίει και τον πονάει. Σαν τον ήλιο που οι ίδιες ακτίνες του το μεν πτώμα το αποσυνθέτουν, τον δε ζωντανό οργανισμό τον ζωοποιούν και τον αναζωογονούν.

Έτσι για το αν βρεθούμε στην κόλαση ή στον παράδεισο, όπως λέμε, αποκλειστικά υπεύθυνοι είμαστε εμείς και όχι ο Θεός. Ο Θεός μας αγαπά. Εμείς δεν μπορούμε να γευτούμε την αγάπη Του, γιατί όσο μας δόθηκε ο χρόνος εργασίας και μετανοίας, αυτή η ζωή, εμείς φροντίσαμε να παραλύσουμε τις αισθήσεις μας. Γι' αυτό και δεν πρέπει να μας παραξενεύουν τα λόγια μερικών Πατέρων της Εκκλησίας που μιλώντας για τα θέματα αυτά είπαν: ακόμη και στην περίπτωση που ο Θεός διά της βίας μας έβαζε στον Παράδεισο, ακόμη και στην υποτιθέμενη αυτή περίπτωση τον παράδεισο εμείς θα τον ζούσαμε ως κόλαση. Διότι ο εγωιστής άνθρωπος και στον παράδεισο θα είναι εγωιστής, άρα κολασμένος.

Τι θα κρίνει βεβαίως την ένταξή μας στη μία ή στην άλλη κατάσταση είναι γνωστό και το αναφέραμε ακροθιγώς παραπάνω: η αγάπη που φροντίσαμε να κρατήσουμε στη ζωή αυτή και απέναντι στον Θεό και απέναντι στον συνάνθρωπο. Και κυρίως απέναντι στον συνάνθρωπο, διότι αυτή κρίνει την ποιότητα και της αγάπης μας προς τον Θεό. «*Αν δεν αγαπάμε τον συνάνθρωπό μας που βλέπουμε – επισημαίνει ο άγιος Ιωάννης – πώς θα αγαπάμε τον Θεό που δεν βλέπουμε;*» (Πρβλ. Α΄ Ιωάν. 4, 20). Η αγάπη μας λοιπόν προς τον συνάνθρωπο συνιστά και το έσχατο κριτήριο, πάνω στο οποίο θα κριθούμε.

Και πράγματι η παραβολή της Κρίσεως αυτό επισημαίνει: «*Εφ' όσον εποιήσατε ενί τούτων των αδελφών μου των ελαχίστων, εμοί εποιήσατε*». Και «*εφ' όσον ουκ εποιήσατε ενί τούτων των αδελφών μου των ελαχίστων, ουδέ εμοί εποιήσατε*». Τα λόγια του Κυρίου είναι συγκλονιστικά. Ο άλλος, ο πλησίον, ο συνάνθρωπος, όποιος κι αν είναι αυτός, δεν είναι απλώς ο άλλος. Πολύ

περισσότερο δεν είναι ο ξένος και ο εχθρός, που μπορεί να φτάσει να θεωρηθεί και ως η κόλασή μου – μία θεώρηση που συνιστά την ίδια την αθεΐα. Διότι πράγματι χωρίς Θεό στη ζωή μου, ο συνάνθρωπος αποτελεί για μένα μόνο απειλή και ενόχληση. Ο άλλος όμως, κατά τον Κύριο, είναι ο αδελφός του Κυρίου, κι ακόμη πιο πολύ: ο ίδιος ο Κύριος.

Δεν αποτελούν συμβολικές εικόνες αυτά που λέγει ο Χριστός. Είναι οριστικές διατυπώσεις που αποκαλύπτουν την πραγματικότητα. Ο Χριστός αίρει την τύφλωσή μας και μας δίνει τα μάτια για να δούμε την κρυμμένη πραγματικότητα. Το έσχατο βάθος της. Και μας λέει: μη με ψάχνετε εδώ κι εκεί. Δείτε με στα πρόσωπα των συνανθρώπων σας. Ακόμη και σε εσάς τους ίδιους. Ο καθένας λοιπόν από εμάς συνιστά μία κρυμμένη παρουσία Χριστού. Αποτελούμε μία πρόκληση διαλόγου με τον Χριστό και μία βίωση της Δευτέρας Παρουσίας του πριν ακόμη εκείνη έρθει. Έτσι η κόλαση και ο παράδεισος δεν ανήκουν ως καταστάσεις στο μακρινό και απώτατο μέλλον. Είναι πολύ κοντά μας, μπροστά κυριολεκτικά στα μάτια μας, όσο είμαστε εμείς οι ίδιοι μπροστά στον εαυτό μας και μπροστά στον κάθε συνάνθρωπό μας. Την κόλαση και τον παράδεισο τα κερδίζουμε την κάθε στιγμή της ζωής μας. Κι αυτό που τώρα ζούμε, το ίδιο με μεγαλύτερη ένταση θα ζήσουμε και μετά τον θάνατό μας, και με την απόλυτη δυνατή ένταση μετά τον ερχομό του Χριστού στη Δευτέρα Του Παρουσία. Πόσο οικεία και γνώριμα λοιπόν ακούει στα αυτιά του ο Χριστιανός τα λόγια των Πατέρων του: «Από τον πλησίον μας εξαρτάται η ζωή και ο θάνατος. Γιατί αν κερδίσουμε τον αδελφό μας, τον Χριστό κερδίσαμε. Κι αν τον προσβάλουμε, Εκείνον χάσαμε».

Η παραβολή της κρίσεως ακούγεται μία φορά τον χρόνο στην Εκκλησία μας, την Κυριακή των Αλόκρεω – σκαλοπάτι κι αυτή για την είσοδό μας στη Σαρακοστή. Περιττό να πούμε ότι λόγω της σπουδαιότητάς της θα πρέπει να την έχουμε μόνιμο και καθημερινό ανάγνωσμά μας και μελέτη του βίου μας διαπαντός. Διότι επικεντρώνει την προσοχή μας σε ό,τι πιο ουσιαστικό έχουμε να κάνουμε στη ζωή αυτή, από το οποίο εξαρτάται και το αιώνιο μέλλον μας: να αγαπάμε τους πάντες και τα πάντα. Για χάρη του Χριστού. Για χάρη δική μας.

[παπα Γιώργης Δορμπαράκης](#)

Πατερικά Λόγια

ΓΙΑ ΔΥΟ ΛΟΓΟΥΣ έξομολογούμαστε• για να εύχαριστήσουμε τὸν Θεὸ γιὰ τὰ ἀγαθὰ ποὺ μᾶς ἔδωσε ἢ γιὰ νὰ ἀπολογηθοῦμε καὶ νὰ ἐξεταστοῦμε γιὰ τὰ σφάλματα ποὺ ἔχουμε κάνει. Καὶ στὶς δύο περιπτώσεις ἡ ἔξομολόγηση κάνει τὸν ἄνθρωπο ταπεινόφρονα. Ὁ πρῶτος ταπεινώνεται ἐπειδὴ θεωρεῖ τὸν ἑαυτό του ἀνάξιο γιὰ τὰ καλὰ ποὺ τοῦ χάρισε ὁ Θεός, καὶ ὁ δεύτερος ἐπειδὴ παρακαλεῖ τὸν Θεὸ νὰ τὸν συγχωρήσει γιὰ τὶς ἁμαρτίες του.

Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής